

*Apostolski sposób
życia kaptana
diecezjalnego*

Statuty i duchowość
Unii Apostolskiej Kleru Diecezjalnego
Najświętszego Serca Jezusowego

Redaktor: Bp P. Socha
Dyrektor Krajowy UAK
Gorzów Wlkp. 1986 r.

UNIA APOSTOLSKA KLERU DIECEZJALNEGO NAJŚWIĘTSZEGO SERCA JEZUSOWEGO

Statuty i duchowość

Słowo wstępne

Zbliża się Jubileusz 125-lecia istnienia i działalności Stowarzyszenia Kapłanów Diecezjalnych, założonego w 1862 r. przez ks. Wiktora Labeuriera pod pierwotną nazwą „Stowarzyszenie Kapłanów Diecezjalnych Najświętszego Serca”.

Założyciel Stowarzyszenia był kierownikiem duchownym i wychowawcą kleryków seminariach najpierw w Coutance, a następnie w Orleanie. Tam właśnie zrodziła się myśl utworzenia wspólnoty kapłanów diecezjalnych. Odpowiadając na prośby młodych wychowanków, ks. W. Labeurier utworzył w 1862 r. **Kościelne Stowarzyszenie Najświętszego Serca**, którego celem było budowanie duchowej wspólnoty wśród młodych kapłanów, utwierdzanie w wierności powołaniu, niesienie pomocy kapłanom żyjącym samotnie na odległych parafiach i wreszcie niesienie pomocy kapłanom zagrożonym w powołaniu.

Pewnego rodzaju wzorem i natchnieniem do organizowania Stowarzyszenia była wspólnota kapłanów diecezjalnych, założona w XVII w. przez sługę Bożego ks. B. Holzhausera. Na podstawie myśli zaczerpniętych z reguł wspólnoty ks. B. Holzhausera, ks. W. Labeurier pragnął utworzyć Stowarzyszenie, które nie będzie się wiązać słubami o charakterze zakonnym. Dlatego organizu-

jąc „Stowarzyszenie Kapłanów Diecezjalnych Najświętszego Serca”, nadał poszczególnym grupom diecezjalnym pełną autonomię i poddał je pod kierownictwo Biskupa Diecezjalnego. Założyciel Stowarzyszenia poszukiwał nie tyle wiążącej reguły zakonnej, ile raczej „ducha”; ascetyki, która zobowiązuje członka Stowarzyszenia od wewnątrz i której oddaje się kapłan z całym zapalem.

Ks. W. Labeurier dobrze wiedział, że Stowarzyszenie, w odróżnieniu od ruchu religijnego, musi mieć struktury organizacyjne. Wystrzegając się struktur zakonnych czy zgromadzeniowych poszukiwał dla Stowarzyszenia Kapłanów Diecezjalnych takich zasad organizacyjnych, które mogłyby być zatwierdzone przez Stolicę Apostolską. Z pomocą przyszedł tu O. Ramiere SJ, który w dziełku pt. „Unia Apostolska Kapłanów Najświętszego Serca” zaproponował Stowarzyszeniu w miejsce reguł zakonnych jedynie „dyrektorium życia”. Ks. W. Labeurier dostosował „dyrektorium życia” do potrzeb i zadań założonego przez siebie Stowarzyszenia kapłańskiego i w formie Konstytucji przedłożył Stolicy Apostolskiej do zatwierdzenia. Dnia 31 maja 1880 r. Stolica Święta skierowała do ks. Kanonika W. Labeuriera Breve Papieża Leona XIII, mocą którego Unia Apostolska Kleru Najświętszego Serca uzyskała „kanoniczne zatwierdzenie i ustanowienie”.

Szczególnie ważny jest motyw, jakim się kierował Ojciec Święty Leon XIII przy zatwierdzeniu i kanonicznym ustanowieniu Unii Kapłań-

skiej. „W okresie szczególnie nabrzmiałym w problemy — pisze Papież — bardzo istotnym jest pragnienie przywrócenia jedności duchowej kapłanów tak w myśleniu jak i w działaniu, za pomocą reguły życia, wierności dla ćwiczeń pobożnych, codziennego rachunku sumienia, wspólnych spotkań, codziennego studium..., a zwłaszcza, by kapłani zespoleni duchowymi więzami nie czuli się samotnymi...” Myśl Papieża Leona XIII rozwinięta po Soborze Watykańskim II Papież Paweł VI, wołając w przemówieniu do kapłanów unionistów: „Pomóżcie nam formować wspólnotę diecezjalną, karmiąc ją więzami prawdziwej przyjaźni kapłańskiej”.

W Polsce Unia Apostolska Kleru sięga początkami czasów wielkiego protektora Unii — św. Piusa X. Obecnie działa Stowarzyszenie Kapłanów Unii prawie we wszystkich diecezjach, obejmując swoim wpływem ponad 1600 kapłanów i diakonów.

Propagowanie idei Stowarzyszenia Unii jest utrudnione z braku podstawowych informacji na ten temat. Wydawane w niewielkim nakładzie pismo „Notitiae” dociera jedynie do członków Unii. Zresztą nastawione jest ono raczej na formację kapłanów, a mniej na informację o samym Stowarzyszeniu.

Niniejsze opracowanie, a raczej zbiór dokumentów, pragnie przynajmniej w części zaspokoić brak informacji. Obejmuje ono kilka części.

Najpierw podane zostały wypowiedzi Magisterium Kościoła na temat duchowości i zadań Unii

Kapłańskiej. Wypowiedzi Papieży: Pawła VI i Jana Pawła II wzajemnie się uzupełniają. W treści swej stanowią wierną kontynuację opieki duchowej protektorów Stowarzyszenia Kapłanów Unii zwłaszcza w osobach Papieży: Leona XIII, św. Piusa X i Jana XXXIII.

W części drugiej zamieszczone zostały Statuty Unii Apostolskiej Kleru Diecezjalnego w języku łacińskim i polskim. Statuty odnowione na Międzynarodowej Sesji Dyrektorów Krajowych Unii Apostolskiej, która obradowała w dniach 11 do 15 października 1976 r. — są proste, zwarte, oparte na dokumentach Soboru Watykańskiego II

Część trzecia podaje dokumenty Stolicy Świętej i Konferencji Plenarnej Episkopatu Polski, zatwierdzające Statuty Unii Kapłańskiej. Warto zwrócić uwagę na poprawki do Statutów wniesione przez Konferencję Episkopatu Polski.

Oprócz dokumentów urzędowych, w części czwartej zamieszczone zostały listy pochwalne dotyczące Statutów i zadań oraz działalności Unii Kapłańskiej.

Duchowość Unii przedstawia w części piątej długoletni Dyrektor Międzynarodowy Unii Kapłańskiej — ks. J. Esquerda-Bifet — autor wielu cennych opracowań książkowych i artykułów na temat identyczności, duchowości i natury kapłaństwa służebnego. W tej samej części opracowań zawarty jest opis struktury organizacyjnej Unii Apostolskiej Kleru w ramach jej działania w diecezji. Szerzej omówione zostały zasady zakłada-

nia nowych dyrekcji diecezjalnych Unii, przygotowywania kandydatów, przyjmowania do Stowarzyszenia, tworzenia i działania sekcji seminaryjnej Unii itp. W osobnym punkcie wyliczone zostały niektóre podstawowe praktyki duchowne stosowane przez członków Unii.

W ostatniej części zamieszczone zostały formularze modlitwy unijnej, autopedagogiki kapłańskiej, deklaracji i przyrzeczenia stałości.

Patronami Unii Apostolskiej Kleru są: św. Jan Maria Vianney, św. Pius X, św. Maksymilian Maria Kolbe.

Oby nam przyświecała dewiza św. Jana Marii Vianney'a: „Sacerdotium est Cordis Jesu amor”. Kapłaństwo jest miłością Serca Jezusa.

Bp P. Socha
Dyrektor Krajowy U.A.K.

I. WYPOWIEDZI PAPIEŻY

1. Paweł VI — Przemówienie do Dyrektora Krajowych Unii Apostolskiej Kleru, Rzym 23.II.1972 r.

Najdrożsi Bracia!

...Zdajemy sobie sprawę z trudności, na jakie napotyka życie Unii dzisiaj z powodu szeroko rozpowszechnianej obecnie nieufności wobec

wszelkich oficjalnych struktur i formalnych stowarzyszeń. Równocześnie uznajemy wiele inicjatyw chwalebnych, jakie podejmujecie. Wiele z nich weszło już w życie i stały się one częścią zadań i programów formacyjnych prezbiterium diecezjalnego. Dlatego nie uważamy działalności Unii Apostolskiej za zbyteczną. Przeciwnie, uważamy, że właśnie w łonie prezbiterium diecezjalnego może ona widzieć swój cel działania, ofiarując posługę upragnioną i owocną duchowieństwu.

Faktycznie bowiem, doświadczenie pokazuje, że oficjalne działania, chociaż dobrze i skutecznie zorganizowane, okazują się niewystarczające do tego, by zadośćuczynić oczekiwaniom i potrzebom osobowym duchowości kapłańskiej, a zwłaszcza potrzebie braterstwa i przyjaźni między kapłanami. Można to stwierdzić na podstawie faktu, iż wielu kapłanów coraz częściej poszukuje jakiejś formy braterskiego spotkania, w którym spontaniczność uczestnictwa, zbieżność pragnień, mentalności i tych samych zainteresowań bardzo łatwo wytwarza ciepłą atmosferę bliskości również na płaszczyźnie czysto ludzkiej przyjaźni.

I właśnie na tym zwłaszcza punkcie zasadza się cenna i dyskretna funkcja Unii Apostolskiej. W tym zakresie może ona owocnie przenikać do duchowości współczesnego kapłana i do całego prezbiterium diecezjalnego. Na podstawie wolnej i odpowiedzialnej inicjatywy oddolnej, a równocześnie z postawą pełną oddania i pokory w sto-

sunku do Biskupa i diecezjalnych zespołów kapłańskich, może Unia zaofiarować te akcenty wspólnoty braterskiej o treści na wskorś kapłańskiej i twórczej dla duchowości duszpasterskiej całego prezbiterium.

Kiedy zaś myśli się o działaniach, jakie Unia rozwija za pomocą swych poczynań, zwłaszcza jako zaczyn do działania osobistego i do działalności grupy, wówczas można zrozumieć, jak bardzo może ona przyczynić się do podbudowania funkcji autorytetu przez to, że przyczynia się dzięki dobrowolnym inicjatywom oddolnym do powstawania klimatu otwartości na przyjmowanie poleceń i wskazań przełożonych, a u tych, którzy je przyjmują, do realizowania pewnego stylu życia do głębi inspirowanego wspaniałomyślnością i radością ewangelijną. Oto więc także i z tych racji wynika sens obecności i określonych funkcji grup Unii Apostolskiej wśród prezbiterium diecezjalnego: ożywiać, podtrzymywać, a czasem nawet pobudzać od wewnątrz żywotność i inicjatywy, nie z poczuciem wyższości wobec konfratrów, ale przez czyny i świadectwo członków Unii.

Na koniec pozwólcie, że przypomnę Wam, iż Wasze Stowarzyszenie będzie osiągać te cele, jeżeli zachowa wierność wobec siebie właściwych celów: stawiania na pierwszym miejscu wysiłku ascetycznego i wewnętrznej odnowy poszczególnych członków jako istotnego warunku kapłańskiego działania. Uważam, że tego rodzaju wierność winna być tym bardziej zobowiązująca —

w obliczu gorączki aktywizmu i często szczerogo pragnienia oddania się całkowitego innym oraz włączenia się do działalności społecznej, zjawisk, które bardzo często są przyczyną, iż kapłani dyspensują się od czcigodnych praktyk pobożnych, zwyczajów kościelnych i zapominają o konieczności ciągłego utrzymywania ścisłej więzi ze źródłem owocnej pracy apostołskiej. Nie! Nie tak należy rozumieć sens słów Jezusa, który chce, byśmy byli w tym świecie, ale nie z tego świata. On chciał, aby Apostołowie byli wyspecjalizowani i wykwalifikowani w Jego szkole, bo wtedy będą mogli nieść zbawienie duszom według logiki Bożej, a nie logiki tego świata. A logika nadprzyrodzona nie tylko uznaje pierwszeństwo życia wewnętrznego, ale wyznacza mu wyraźnie określone miejsce w szeregu wszystkich innych czynności i wyborów, jakich dokonujemy.

Niech tak będzie, z pomocą Bożej łaski i za pośrednictwem naszego Apostołskiego błogosławieństwa.

2. Jan Paweł II — Przemówienie skierowane do Krajowych Dyrektorów Unii Apostołskiej w czasie audiencji generalnej na Placu św. Piotra, w dniu 9.10. 1985 r.

Drodzy Bracia w kapłaństwie!

Wasze spotkanie rzymskie, jako odpowiedzialnych za wspólnoty Unii Apostołskiej działające

w ponad trzydziestu krajach, jest dla mnie głębokim duchowym umocnieniem. Za to dziękuję Zbawicielowi. Mam bowiem wielką nadzieję, że główny przedmiot Waszych obrad: „autentyczne życie Kapłaństwem Chrystusa Pana” pomoże wielu kapłanom z całą szczerością przyjąć ten właśnie styl życia. Wspólnie zgłębiacie istotny wymiar Kapłaństwa Chrystusa Pana, polegający na jednaniu ludzi z Bogiem i obdarowywania ich miłością wzajemną jako braci. Posłannictwo nierównane! Posłannictwo trudne a zarazem pasjonujące! Posłannictwo możliwe i owocne, o ile przeżywa się je i realizuje oczyma i sercem Chrystusa Odkupiciela. Posłannictwo, jakiego kościoły diecezjalne i Kościół powszechny szczególnie potrzebują. Posłannictwo konieczne we współczesnym społeczeństwie tak bardzo podzielonym.

Najdrożsi Bracia!

Kościół liczy bardzo na Unię Apostolską, jak i na inne stowarzyszenia kapłańskie. Pragnie on, aby wspólnoty te pogłębiały i rozwijały w formie konkretnego świadectwa jedność kapłanów z biskupami, jedność prezbiterium kapłańskiego poprzez zróżnicowaną posługę, jaką spełniają członkowie tego prezbiterium, jedność świeckich z duchowieństwem i wreszcie jedność świeckich między sobą. W tym duchu błogosławię Wam i całej Rodzinie Unii Apostolskiej.

STATUTY UNII APOSTOLSKIEJ KLERU DIECEZJALNEGO

na Zebraniu Generalnym w 1976 r. odnowione
i przez Św. Kongregację ds. Duchowieństwa
zatwierdzone

I. Zasady podstawowe

1. — Unia Apostolska Kleru jednoczy kapłanów, oddanych pracowników Chrystusa, którzy usiłują wzajemnie się wspomagać — dla doskonalenia własnego życia duchowego w pełnieniu kapłańskiej posługi (DK 13). Dlatego znamioną jej cechą jest pielęgnowanie braterstwa kapłańskiego w celu odnowy „życia apostolskiego”, mianowicie życia świętości i wielkoduszności w gronie prezbiterów (KK 28; DK 8).

2. — W każdym Kościele partykularnym (czyli w diecezji) kapłani — zjednoczeni wewnętrzną więzią pomiędzy sobą i z własnym biskupem, z Kolegium Apostolskim i z Papieżem — są żywym znakiem Chrystusa, Głowy i Pasterza, w posłudze Ludowi Bożemu. Przeto w swym życiu duchowym i pasterskim usiłują upodobnić się do Chrystusa. Unia Apostolska pomaga do kierowania się tym duchem w życiu i podtrzymywania go przez wzajemną pomoc.

3. — Czynnami stwierdza wierność wobec Papieża, który jest zasadą jedności Kościoła pow-

szechnego, jak również wierność wobec Episkopatu — w szczególny sposób konieczna jest kapłanom, aby byli odpowiedzialnymi i autentycznymi „współpracownikami Urzędu Biskupiego” zarówno w Kościele partykularnym, jak też w Kościele powszechnym (Pont. Rz. i KK 28).

4. — Kapłan diecezjalny specjalnie wezwany jest do posługiwania w Kościele partykularnym, którego pierwszym pasterzem i znakiem jedności jest biskup. Członkowie Unii Apostolskiej będą bardzo sobie cenili charyzmat i posługę biskupa i ciągle się troszczyli o braterstwo sakramentalne jak też o czynną współpracę (DK 8) w szczerym i pełnym zaufania dialogu z biskupem i wszystkimi prezbiterami.

5. — Posłani do posługiwania Ludowi Bożemu, wśród którego działają w imieniu Chrystusa Głowy, kapłani stanowić będą jedno z tym ludem, by jego potrzeby odczuwali jak swoje własne i współpracowali ze świeckimi w apostolskiej służbie Kościoła.

6. — Unia Apostolska usilnie zachęca członków, aby kierując się Duchem Świętym, pasterską miłość przeżywali, zgodnie z podanymi wyżej zasadami takie same żywili w sobie uczucia jak Chrystus w swoim Sercu względem Ojca i względem ludzi oraz naśladowali pokorną wierność i uległość Najświętszej Dziewicy Maryi, związanej z Chrystusem Kapłanem i Ofiarą w dziele odkupienia.

II. Sposób życia

7. — Członkowie Unii Apostolskiej szczerze pragną czynami okazywać swoją miłość pasterską w duchu błogosławieństw ewangelicznych, ochoczym sercem oddani Chrystusowi, jak również sobie nawzajem i innym braciom w Chrystusie spieszyć zawsze z pomocą w duchu wspólnoty.

8. — Naśladując Chrystusa, będą praktykowali dobrowolne ubóstwo — na przykład: zdając sprawę ze swego stanu ekonomicznego, życzliwie przyjmując innych w gościnę, udzielając ze swoich dóbr, chętnie poświęcając czas dla drugich, okazując każdemu należyty szacunek, posługując się rzeczami zgodnie z ich przeznaczeniem.

9. — Kapłani Unii Apostolskiej niech zachowują celibat, który jest znakiem ich pełnej miłości do Chrystusa i pobudką do niej, a równocześnie znakiem i ułatwieniem całkowitego oddania się pasterskiego.

10. — Posłuszeństwo będą szczególnie praktykować w przyjmowaniu wskazówek diecezjalnych, zwłaszcza biskupa, zgodnie z duchem Kościoła.

11. — Członkowie Unii Apostolskiej niech się starają karmić swoje życie duchowe przy podwójnym stole: słowa Bożego i Eucharystii — w zjednoczeniu ze wszystkimi kapłanami i dla posługi ludziom.

12. — W tym też duchu regularnie sprawować będą Liturgię Godzin, w miarę możliwości wspólnie, i odbywać modlitwę myślną, czerpiąc światło z Bożego słowa. Zależnie od wewnętrznej potrzeby i swych możliwości przeprowadzać będą rewizję życia w zestawieniu z Ewangelią.

Wypełnianie kartki miesięcznej (*ratio mensis*), choć pożądane, pozostawia się do osobistej decyzji każdego z członków.

13. — Sprawowanie Najświętszej Ofiary eucharystycznej — nawet bez udziału ludu — która zgromadza Kościół i buduje, a z której czerpiemy moc Chrystusową konieczną do wypełnienia swego posłannictwa, członkowie będą uważać za ośrodek swojego życia kapłańskiego i całego Kościoła.

14. — Chrystusa, który w Eucharystii ofiarowuje nam obecność swej miłości, chętnie będą kontemplować w modlitewnej adoracji.

15. — Sumienie swoje będą roztrzasać w świetle Ewangelii i często przystępować do sakramentu pojednania. Bardzo niech sobie cenią duchowe kierownictwo. Co roku odbędą ćwiczenia duchowe.

16. — Nabożeństwo do Najświętszej Maryi Panny, Matki Chrystusa Kapłana, będzie im pomagać do prowadzenia życia kapłańskiego w poczuciu synowskiej ufności.

17. — Ponieważ miłość braterska i wzajemna pomoc do życia kapłańskiego są zasadniczym ce-

lem ich zrzeczenia, będą regularnie brać czynny udział w zebraniach Unii Apostolskiej jak też w innych zebraniach kapłańskich, które ich dotyczą.

Odwiedziny konfratrów, zwłaszcza tych, którzy bardziej potrzebują podpory czy przysługi, to uprzywilejowana forma tej pomocy.

18. — Wśród swoich obowiązków pasterskich zostawiają sobie także odpowiedni czas na studium i wypoczynek.

19. — Co roku odprawiają Mszę świętą za zmarłych członków Unii.

20. — Do kompetencji zgromadzeń krajowych należy dokładniej określić dla swych członków Unii ten sposób życia, szczególnie co do stałych zebrań okresowych Unii, i w stosowny sposób sprawdzić wierność wszystkich członków.

III. Służba braciom

21. — W duchu braterskiej miłości i wielko-duszności Unia Apostolska służy czy to prezbiterom diecezjalnym, czy może też duchowieństwu krajowemu i międzynarodowemu, ze szczególnym uwzględnieniem dzisiejszych warunków życia i potrzeb kapłanów (DK 8).

22. — Osobliwie troszczy się o życie wewnętrzne kapłana oraz podtrzymuje wolę braterskiej i wspólnotowej współpracy — dla wiernego wspomagania urzędu biskupiego (KK 41; DK 13).

23. — Przede wszystkim stara się popierać i podtrzymywać osobistą i ciągłą formację swoich członków.

24. — Właściwymi sposobami i w miarę sił racę swą poświęca takim dziełom, jak:

- urządzanie ćwiczeń duchowych i rekolekcji;
- odnowa doktrynalna, ascetyczna i pastoralna prezbiterów;
- formowanie animatorów duchowości kapłańskiej;
- rozpowszechnianie czasopism i innych publikacji z dziedziny duchowości;
- spieszenie z pomocą materialną konfratrom w potrzebie (DK 18—19, DKF 22; DB 16).

25. — Troskliwie popiera i podtrzymuje formy czy próby życia wspólnego wśród kapłanów.

26. — Ofiarowuje pomoc instytutom kapłańskim, zakonnym czy świeckim, jak również stowarzyszeniom ludzi świeckich, które w szczególny sposób mają na względzie życie i posługę prezbiterów.

IV. Sposób działania

27. — Unia Apostolska jest federacją zrzeszeń lokalnych (diecezjalnych); przez to ich zjednoczenie Unia wszepia się w różne instytucje Kościoła partykularnego.

A) Z r z e s z e n i e l o k a l n e

28. — Zrzeszenie lokalne zakorzenia się w Ko-

ściele partykularnym (w diecezji) i służy całemu gronu prezbiterów. Tworzy miejsce modlitwy, wzajemnej pomocy i przyjaźni.

29. — Spotkania członków odbywają się regularnie — tak często, jak to jest możliwe (przynajmniej 2—3 razy w roku), i zapewniają odpowiedni czas na modlitwę, wymianę myśli i refleksję.

30. — Zrzeszenie formuje się według swoich możliwości. Dla własnej usługi wybiera dyrektora diecezjalnego, który ma do pomocy przynajmniej jednego z członków.

31. — Dyrektor stara się o urządzenie spotkań zrzeszenia i zabiega o nawiązywanie dobrych stosunków z biskupem, prezbiterami, diakonami, świeckimi — zwłaszcza z tymi, którzy pełnią odpowiedzialne obowiązki kościelne.

B) W k a ż d y m k r a j u

32. — W każdym kraju dyrektorzy zrzeszeń, diecezjalnych zbierają się razem regularnie, stanowiąc zebranie krajowe. Te zebrania odbywają się w miarę możliwości często (co roku, a przynajmniej co trzy lub cztery lata). Wyznaczają miejsce na modlitwę, zastanowienie i wymiany myśli.

33. — Zebranie kształtuje się w miarę swych możliwości: wybiera dyrektora krajowego, który by przy pomocy doradców służył zrzeszeniom diecezjalnym. Zebranie rozpatruje zagadnienia

dotyczące kapłanów danego kraju i jeśli to uzna za pożyteczne, konkretniej określa statuty Unii.

34. — Dyrektor i członkowie rady krajowej — którzy winni reprezentować różne regiony, różny wiek i obowiązki pasterskie — rozpatrują wszelkie pożyteczne i stosowne środki, aby zrzeszenia diecezjalne rozwijały się i powstawały nowe.

Mogą też przedłożyć formy i programy zebrań oraz szukać promotorów (korespondentów) dla regionów i diecezji, gdzie zrzeszeń Unii jeszcze nie ma.

35. — Dyrektor zwołuje zebrania krajowe, odwiedza zrzeszenia diecezjalne, zabiega o wydawnictwa krajowe odnoszące się do Unii, stara się o kontakty z Konferencją Episkopatu, z biskupami, prezbiterami, diakonami i świeckimi, pełniącymi obowiązki kościelne w zakresie krajowym.

C) W skali światowej

36. — Dyrektorzy wszystkich krajów zbierają się razem regularnie, stanowiąc zebranie międzynarodowe. Te zebrania odbywają się w miarę możliwości przynajmniej co cztery lata. Wyznaczają miejsce na modlitwę, refleksję i dzielenie się wiadomościami.

37. — Zebranie międzynarodowe formuje się w miarę swoich możliwości; wybiera dyrektora, który by przy pomocy rady międzynarodowej służył dobru całej Unii. Zgromadzenie rozpatruje zagadnienia odnoszące się do kapłanów; co pewien

czas odnawia statuty Unii, zatwierdza też ich przystosowania wprowadzone przez zebrania krajowe.

38. — Dyrektor i członkowie rady międzynarodowej — którzy winni reprezentować różne części świata, języki i warunki — wyzyskują wszelkie pożyteczne i stosowne środki, aby wspomagać Unie krajowe, tworzyć nowe zrzeszenia lokalne i wyłaniać w nich promotorów.

Dyrektor i doradcy wybierają delegatów, uwzględniając języki i części świata, aby skutecznie wspomagali Dyrektora międzynarodowego.

Wybierają też pierwszego doradcę, który w razie śmierci, niezdatności albo zwolnienia dyrektora — zajmuje jego miejsce. W takim wypadku, w przeciągu sześciu miesięcy powinien zwołać zebranie międzynarodowe.

39. — Dyrektor zwołuje zebrania międzynarodowe, wizytuje Unie krajowe, jest odpowiedzialny za wydawnictwa międzynarodowe Unii, utrzymuje łączność ze Św. Kongregacją do Spraw Duchowieństwa i z właściwymi przedstawicielami innych stowarzyszeń. W podobny sposób i z podobną zapobiegliwością działają delegaci różnych języków i kontynentów w swoim zakresie.

40. — Dyrektor międzynarodowy przybiera sobie sekretarza generalnego, który go wspomaga w ożywianiu ducha Unii.

41. — Wszyscy członkowie, według możliwości każdego i zależnie od różnego stopnia Unii, przy-

chodzą jej z pomocą w zakresie potrzeb materialnych — według norm ustalonych na różnych zebraniach Unii. Na nich też wybiera się skarbnika czy administratora.

42. — Dyrektorów, radnych i administratorów — lokalnych, krajowych i międzynarodowych — wybiera się na trzy lata, większością głosów, zgodnie z kanonem 101.

Wybór dyrektorów wymaga zatwierdzenia przez kompetentną władzę: biskupa, Konferencję Episkopatu, Kongregację do Spraw Duchowieństwa.

Wszyscy, którzy kierują sprawami Unii, niech utrzymują między sobą braterskie stosunki — tak często, jak to możliwe, a swój obowiązek niech uważają za usługę świadczoną wszystkim braciom.

CHWAŁA CHRYSZTUSOWI KAPŁANOWI
I MARYI KRÓLOWEJ APOSTOŁÓW

III. ZATWIERDZENIE STATUTÓW UNII

1. Św. Kongregacja ds. Duchowieństwa

Ojciec Święty

Wielebny ks. Jan Esquerda-Bifet, Dyrektor międzynarodowego stowarzyszenia kapłańskiego zwanego „UNIA APOSTOLSKĄ KLERU DIECEZJALNEGO”, pokornie przedstawia następującą prośbę:

Na zebraniu odbytym w Rzymie w październiku ubiegłego roku członkowie Międzynarodowej Rady oraz dyrektorzy krajowi Stowarzyszenia — dokonali odnowy Statutów tego Stowarzyszenia, które ostatnio zostały zatwierdzone na próbę przez Św. Kongregację ds. Duchowieństwa reskryptem z dnia 1.XII.1968 (n. 120887/1).

Z tej racji Dyrektor Międzynarodowy gorąco prosi Waszą Świątobliwość o zatwierdzenie załączonych Statutów odnowionych.

Św. Kongregacja ds. Duchowieństwa, biorąc pod uwagę przedłożoną prośbę, zasięgnąwszy opinii Konsultora, łaskawie udzieliła aprobaty Statutów na trzy lata.¹⁾

Rzym, 1.II.1977
(N. 154617/1)

† Maksymilian Romero, sekr.
J. Kard. Wright, prefekt

2. Konferencja Episkopatu Polski

Powyższe tłumaczenie na język polski nowych Statutów Unii Apostolskiej Konferencja Plenarna Episkopatu Polski akceptuje.

† Stefan Kardynał Wyszyński

3. ADAPATACJA Statutów i zalecenie UAKD kapłanom przez Konferencję Episkopatu Polski

Odnowione Statuty UAKD w polskim przekładzie zostały przedstawione na Konferencji Plenarnej Episkopatu Polski w Warszawie dnia 15.XII.1977 r. — przez Ks. Biskupa Piotra Gołębiowskiego, krajowego Dyrektora Unii Apostolskiej w Polsce.

Konferencja Plenarna nowe Statuty dla polskich Unii diecezjalnych najchętniej zaakceptowała przyjmując równocześnie wysunięty wniosek o wprowadzenie w nich niektórych przystosowań, mianowicie:

- 1) W tytule Stowarzyszenia należy dodać: „Najświętszego Serca Jezusowego”;
- 2) Odnośnie do nr 30 (łącznie z 42) należy przyjąć: dyrektora diecezjalnego Unii mianuje Biskup Ordynariusz miejscowy;
- 3) Odnośnie do nr 33 (łącznie z 42) należy trzymać się normy: dyrektora krajowego Unii wyznacza Konferencja Episkopatu.

Ponadto, Konferencja Plenarna Biskupów, doceniając właściwy cel i dobrodziejstwa tego Stowarzyszenia, wczuwając się też w potrzeby współczesnego Kościoła i duchowieństwa, gorąco zaleciła wszystkim kapłanom diecezjalnym w Polsce Unię Apostolską Kleru.

1) Św. Kongregacja ds. Duchowieństwa ponawia co trzy lata aprobatę Statutów Unii. Ostatnia aprobata miała miejsce dnia 11.X.1985 r.

IV. LISTY POCHWALNE

1. List kardynała I. Wright'a prefekta Kongregacji do Spraw Duchowieństwa przesłany do Międzynarodowego Dyrektora „Unii Apostolskiej duchowieństwa diecezjalnego”

Przewielebny Księżę,

Święta Kongregacja do Spraw Duchowieństwa chętnie zatwierdziła statuty Międzynarodowego Stowarzyszenia Kapłańskiego „Unii Apostolskiej Duchowieństwa Diecezjalnego”. Wydawało się bowiem, że wspomniane statuty — w formie prawa kościelnego — mogą wiele wnieść do wzrostu duchowego życia kapłanów, a także do ożywienia ich posługi kapłańskiej w naszych czasach. Albowiem międzynarodowy wymiar Unii Apostolskiej lepiej sprzyja wymaganiom hierarchicznym Kościołów lokalnych.

Nie wątpię, że członkowie przyjmą je z ochoczym sercem, a także zjednoczą wszystkie swe siły zatroszczą się o wprowadzenie ich w praktykę codziennego życia. Chodzi bowiem o normy, które życie kapłańskie słusznie kierują ku zjednoczeniu z Bogiem i ku kontaktom ze współbraćmi, po to aby wraz z Biskupem była budowana ta wspólnota miłości, po której rozpoznaje się uczniów Pana: „Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, gdy wzajemnie miłować się będziecie” (J 13, 35).

Ponadto ze statutów w sposób wyraźny wynika doniosłość i konieczność życia wewnętrznego,

które nie zaniedbuje, lecz ubogaca dzieła apostołatu na wzór działalności Apostołów: „My zaś oddamy się modlitwie i posłudze słowa” (Dz 6, 4).

Pan Jezus, powierzając Piotrowi prymat nad całym Kościołem, nie żądał ani nie pytał o wiele, lecz tylko o jedno: „Szymonie, synu Jana, czy miłujesz mnie?” (J 21, 17).

W ten sposób jasno wskazywał, że pierwszym warunkiem i podstawowym wymaganiem do tego, by paść trzodę, jest osobista i najwyższa miłość względem Chrystusa. Ta zaś miłość nie jest tylko naturalna, lecz całkowicie nadprzyrodzona i Boska, zgodnie z ostatnimi słowami skierowanymi do Ojca w czasie Wieczery: „Objawiłem im Twoje imię i nadal będę objawiał, aby miłość, którą Ty Mnie umiłowałeś, w nich była i Ja w nich (J 17, 26). Bez wątpienia nie ma żadnego elementu i środka, który serca kapłańskie mógłby bardziej zapalić, umocnić i łączyć z innymi. Sam węgiel niszczy, natomiast złączony z innymi, nawet prawie bezużyteczny, rozpala się stając się błyszczącym i żywym. Podobnie i kapłani, pozostając samotni, często mogą osłabnąć, natomiast w zjednoczeniu z Bogiem i współbraćmi, nawet oziębli i bezduszni, rozpalają się i mogą innych zapalić.

Dlatego też z całym zaangażowaniem uczynię wszystko, aby Unia Apostolska Duchowieństwa Diecezjalnego była ustanowiona w każdej diecezji i aby cieszyła się coraz większą żywotnością duchową, co sam Papież najlaskawiej często poleca. Dzięki temu kapłani łatwiej i owocniej reali-

zują swoje życie duchowe i pasterskie, a Kościół cieszy się nową i stałą odnową.

Tobie zaś, Przewielebny Księżu, i wszystkim członkom Stowarzyszenia życzę wszelkiej pomyślności od Pana, dla wszystkich z serca upraszam obfitości Bożej pomocy i potwierdzam moje szczególne poważanie.

Oddany w Panu

J. kard. Wright (Prefekt)

2. Kard. Rossi Prefekt Świętej Kongregacji Ewangelizacji Narodów

Święta Kongregacja
Ewangelizacji Narodów
przy Propagandzie Wiary

Prot. 1166177

Rzym, 15 marca 1977

Wasza Przewielebność,

z wielką radością przyjąłem nowe statuty Unii Apostolskiej Kleru aprobowane w imieniu Ojca św. przez S. Kongregację do Spraw Kleru. Podkreśliłem z radością wielką przydatność Unii, która pozwala kapłanom żyć własną, bardziej usystematyzowaną duchowością w łączności z Biskupem, jako źródłem jedności.

Święta Kongregacja do Spraw Ewangelizacji Narodów pragnie, aby Unia Apostolska Kleru była w każdym Kościele, szczególnie w krajach mi-

syjnych, i aby była wielką szansą wzrostu powołań pogłębiała się duchowość kleru diecezjalnego.

Życie Apostolskie, do którego zachęca Unia Apostolska, opiera się głównie na trzech filarach: życia wspaniałomyślnością ewangeliczną i świętością, kapłańskim braterstwem i dyspozycyjnością misyjną. Szczególnie zalecamy rozwój Unii Apostolskiej na tym ostatnim odcinku, ale w oparciu o dwa pierwsze filary. Bowiem dyspozycyjność misyjna może być na wysokim poziomie, gdy w kapłanie jest już bogate życie duchowe i realizuje się kapłańskie braterstwo.

Na koniec Święta Kongregacja Ewang. Narodów dodaje, że Unia Apostolska Kleru — w swoich poszukiwaniach duchowości kapłańskiej — we wszystkich aspektach pracuje w ścisłej relacji z Papieską Unią Misyjną, która ma swój szczególny cel: podniesienie duchowości kleru misyjnego i osób Bogu poświęconych.

Ponawiam życzenia dla Ciebie i Twoich Drogich Współpracowników, pracujących na różnych odcinkach w Kościele.

Z wyrazami poważania
Oddany w Panu

Angelo Kard. Rossi (Pref.)
A.D.S. Louedusamy (Segr.)

3. Członkowie Międzynarodowej Sesji Dyrektorów Krajowych Unii Apostolskiej Kleru

co za radość, że jesteście złączeni duchowo z Drodzy Bracia Unii Apostolskiej Kleru, nami! Dziękuję Wam za przybycie na tę sesję, dziękuję za Waszą pracę, jaką wykonujecie w ramach rzymskich obrad dla dobra duchowego wszystkich współbraci Unii Apostolskiej.

Łączę się z Waszym szczęściem i radością z przeżywania łaski kapłaństwa w czasach dzisiejszych oraz uczestniczę w cierpieniach Waszych, których źródłem jest wiele trudnych problemów, jakie przeżywają dzisiaj kapłani. To doświadczenie winno rodzić nadzieję! Kościół bowiem ma i będzie miał nadal w pełnieniu swego posłannictwa kapłanów takich, jakich życzy sobie Sobór Watykański II. Podkreślam to w krótkim sformułowaniu: nie do nas należy odkrywanie istoty kapłaństwa, a tym bardziej jej określanie, do nas należy przyjąć kapłaństwo jako wielki dar Zbawiciela — Jedynego Kapłana. To, co mówi się i pisze dzisiaj oraz to, co będzie się mówić i pisać jutro na temat natury i zadań kapłaństwa, nie może należeć do opinii publicznej, choć i ona ma wiele cennych uwag; kompetentny sąd i zdanie w tych sprawach należy do Chrystusa i Jego Kościoła. Wszelkie poszukiwania i doświadczenia, które odrzucają spojrzenie okiem wiary na kapłaństwo, są w istocie szkodliwe. Poszukiwania te można przyrównać do ustawicznego uprawiania gleby, bez pozostawienia czasu na wzrost i dojrzewanie zboża.

Drodzy Bracia Kapłani! Uwzględniając nieistotne zmiany w ujmowaniu kapłaństwa i jego misji w Kościele, winniśmy strzec bardzo usilnie istotnych elementów naszego kapłaństwa: być człowiekiem Bożym, pozostającym zawsze w łączności ze swoim Biskupem, oddanym bez reszty służbie ludu Bożego, który został nam powierzony.

Modłę się za Was.

Wraz z całą Wspólnotą Dyrektorów Krajowych zgromadzonych w Rzymie —
błogosławię Wam z całego serca

Jan Esquerda-Bifet

Dyrektor Międzynarodowy UAK

V. OPRACOWANIE

J. Esquerda-Bifet

1. Duchowość Unii

1. Problem zawsze aktualny. Wielu kapłanów razem z własnym biskupem diecezjalnym poszukuje z całą szczerością pomocy duchowych, które mogłyby ułatwić im jak najowocniejsze przeżywanie własnego kapłaństwa. Poszukuje się również środków, przy pomocy których kapłani mogliby ubogacać w sobie duchowość kapłańską. Środki te tkwią bądź w samej łasce namaszczenia kapłańskiego, bądź proponowane są w nauczaniu Magisterium Kościoła, zwłaszcza w dokumentach Soboru Watykańskiego II

2. Znak Chrystusa. Kapłan - szafarz jest jak gdyby „chwałą” lub epifanią (objawieniem) Jezusa Chrystusa (J 17, 10), „wonią Chrystusa” (2 Kor 2, 15), „żywym narzędziem Chrystusa Kapłana” (PO 12), działającym „in persona Christi Capitis” (w osobie Chrystusa Głowy) i Dobrego Pasterza (PO, 2, 6, 12). Tego rodzaju znak widzialny Chrystusa realizuje się w kapłanie w pełni, gdy przyjmuje on i dopełnia na sobie dzieła uświęcenia. Wówczas dopiero staje się prawdziwie świadkiem Chrystusa (Dz. 2, 32).

Kapłan jest znakiem Chrystusa nie tylko osobiście. Bardziej jeszcze jest tym znakiem wówczas, gdy razem z innymi kapłanami i pod przewodnictwem własnego biskupa stanowi pewnego rodzaju „braterstwo sakramentalne” (PO 8). To braterstwo wypływa z charyzmatu święceń ka-

plańskich (LG 28). Od tego braterstwa czyli jedności kapłańskiej zależy w sposób istotny skuteczność własnego uświęcenia i owocność posługi pasterskiej: „aby byli jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty mnie posłał” (J 17, 21).

3. We własnym Prezbiterium. Budowanie braterstwa sakramentalnego we własnym Prezbiterium dokonuje się przy pomocy środków, które wylicza „Presbiterorum Ordinis” w n. 8. Wśród różnych pomocy Dekret Soborowy podkreśla napomnienie skierowane do kapłanów: „niech pielęgnują jakiś rodzaj życia wspólnego lub pewne wspólne uczestnictwo, co jednak może przybierać wiele form, według różnych potrzeb osobistych lub duszpasterskich, a mianowicie: wspólne mieszkanie, gdzie to jest możliwe, lub wspólny stół, lub przynajmniej częste i okresowe spotkania” (PO 8c). Aby to życie wspólne lub wspólnotowe łatwiej mogło wejść jako styl życia kapłanów diecezjalnych w ich duchowość, napominają Ojcowie Soboru: „należy także wysoko cenić i pilnie zalecać Stowarzyszenia, które w oparciu o statuty uznane przez kompetentną władzę kościelną, dzięki zatwierdzonemu i bardziej odpowiedniemu porządkowi życia i pomocy braterskiej, pielęgnują świętość kapłanów w wykonywaniu posługi i w ten sposób zamierzają służyć całemu stanowi kapłańskiemu” (PO 8c).

4. Cel Unii Apostolskiej Kleru. Unia Apostolska pragnie służyć budowaniu życia w braterstwie kapłańskim. Troszczy się najpierw

o to, aby kapłani odnajdowali pomoce do rozwoju życia duchowego w ramach własnego Prezbiterium, którego podstawą jedności jest biskup. Służy ona również wymianie doświadczeń w dziedzinie życia wspólnotowego kapłanów i ich wzajemnej pomocy.

Nazwa „Unia Apostolska” pochodzi od formuły teologicznej która określa życie kapłana jako „życie apostołskie”. Stąd „braterstwo” lub „jedność kapłanów” zmierza do ustawicznego odnawiania w łonie Prezbiterium Kościoła lokalnego „życia apostołskiego”. Samo zaś „życie apostołskie” wyraża się głównie w trzech dziedzinach życia: wialdokusznosci ewangelicznej, braterstwie sakramentalnym (jedność) i dyspozycyjności misyjnej (apostołskiej).

Papież Paweł VI stwierdził, że w Prezbiterium diecezjalnym zawsze będzie „miejsce na działanie” Unii Apostolskiej Kleru. Rozwija ona bowiem i umacnia w życiu kapłańskim wspaniałość i radość ewangeliczną, ducha wspólnoty i pobudza do osobistych inicjatyw. W tych dziedzinach kościelne instytucje oficjalne i działania administracyjne mogą zdziałać mało i przynoszą tylko ograniczoną pomoc. Natomiast Unia Apostolska, jako Stowarzyszenia o wymiarze diecezjalnym, jest ze swej istoty przeznaczona do jak najdoskonalszego rozwoju życia duchowego, kulturalnego i pasterskiego kapłanów diecezjalnych. Jej działanie w wyżej wspomnianych dziedzinach przyczynia się równocześnie do pogłębiania radosnego przeżywania jedności kapłaństwa.

Bp. P. Socha

2. Struktura organizacyjna Unii Apostolskiej

Statut Unii Apostolskiej, Kleru, preredagowane w 1976 r., w sposób ogólny określają struktury organizacyjne stowarzyszenia kapłańskiego. Wprawdzie jest Dyrekcja Międzynarodowa, Dyrekcja Krajowa, ale podstawową komórką Unii Kapłańskiej jest Dyrekcja Diecezjalna i wspólnota kapłańska określonego kościoła lokalnego. Inne dyrekcje pełnią jedynie funkcję koordynacyjną i pomocniczą. W nowych Statutach brak dokładnych przepisów dotyczących przyjmowania kandydatów do Unii, seminaryjnych wspólnot... Przepisy szczegółowe w tej dziedzinie i w innych, zgodnie z życzeniem redaktorów obecnych Statutów, winny się opierać na prawie zwyczajowym. Zyskują one moc obowiązującą na podstawie uchwały Rady Krajowej Unii.

Niżej podane przepisy szczegółowe dotyczące zakładania nowych wspólnot w diecezji czy w seminarium diecezjalnym, przygotowania kandydatów, przyjmowania do Unii, itp. zostały przedyskutowane na zebraniu Dyrektorów Krajowych na Jasnej Górze w dniu 24 września 1985 r. i zatwierdzone na sesji Rady Krajowej Unii w Gorzowie Wlkp. w dniu 5 listopada 1985 r.

1) Powstanie dyrekcji i zarządu diecezjalnego Unii

Kapłanowi należącemu do Unii lub znajdującemu duchowość tego stowarzyszenia kapłańskiego, albo

też kapłanowi, który jest wzorem postawy kapłańskiej, gorliwości duszpasterskiej i posiada łatwy kontakt z kapłanami diecezji — Biskup Diecezjalny zleca zorganizowanie Unii Apostolskiej Kleru na terenie diecezji. Może też Biskup Diecezjalny sam zaprosić Dyrektora Krajowego Unii lub Dyrektora Diecezjalnego z tej diecezji, gdzie Unia jest bardzo dobrze rozwinięta, na zebranie rejonowe lub rekolekcje kapłańskie, by zapoznać duchowieństwo diecezjalne z Unią Kapłańską. W jednym i drugim wypadku musi być przez Biskupa wyznaczony kapłan do organizowania wspólnoty kapłańskiej.

Kapłani poinformowani o duchowości Unii zgłaszają swoją kandydaturę do wyznaczonego przez Biskupa kapłana, podpisując „Deklarację” pragnienia przynależności do Stowarzyszenia. Każdy kandydat zostaje też wpisany do specjalnej księgi z podaniem daty zgłoszenia.

Dobrze jest, jeśli kapłan przyjmujący zapisy kandydatów może zaopatrzyć zgłaszających się w odpowiednie materiały, zwłaszcza: informator, kartki do autopedagogiki kapłańskiej i modlitwę unionistów za kapłanów, zobowiązując podpisujących „Deklarację” do wiernego przestrzegania Statutów i Regulaminu Unii.

Okres przygotowania kandydatów do Unii trwa sześć miesięcy. W tym okresie wyznaczony przez Biskupa kapłan gromadzi kandydatów przynajmniej dwukrotnie na dzień skupienia. Na program tych dni skupienia składają się: medytacja, wspólna liturgia godzin, Msza św. koncelebrowa-

na z homilią i zapoznanie z historią Unii oraz jej duchowością. Można również poświęcić jakiś czas na omawianie Statutów po ich wspólnym odczytaniu. Zebrani na dniu skupienia kandydaci przekazują pełniącemu funkcję tymczasowego dyrektora diecezjalnego kapłanowi wypełnione kartki „autopedagogiki kapłańskiej” za okres od ostatniego spotkania.

Po ukończonym okresie próby, kandydat składa „Przyrzeczenie stałości”, odmawiając formułę przed Najświętszym Sakramentem i podpisując się pod tekstem. O złożonym przyrzeczeniu powiadamia tymczasowego dyrektora diecezjalnego, który wpisuje nowego członka do specjalnej księgi.

Jest rzeczą wskazaną, aby przyjęcie nowego członka do Unii odbyło się w gronie większej ilości kapłanów, przy okazji zjazdu, konferencji czy rekolekcji. Chociaż nie ma specjalnego ceremoniału przyjęcia do Unii, to jednak zaleca się, by akt przyjęcia dokonał się w czasie Mszy św. po homilii lub w czasie wspólnej kapłańskiej adoracji Najświętszego Sakramentu i to według takiego programu:

- Przemówienie Biskupa lub Dyrektora na temat ducha jedności, wyrzeczenia i gorliwości pasterskiej jako istotnych rysów Unii Apostolskiej Kapłanów Najśw. Serca Pana Jezusa.
- Przedstawienie kandydatów,
- wspólna recytacja przyrzeczenia stałości zarówno przez członków Unii jak i kandydatów,

- podpisanie przyrzeczenia stałości,
- odmówienie aktu poświęcenia się Najświętszemu Sercu Pana Jezusa.

Gdy wspólnota członków Unii liczy już 10 kapłanów danej diecezji, wówczas tymczasowy Dyrektor ustala z Biskupem Diecezjalnym termin i program erekcji Unii Apostolskiej Kleru w diecezji. Istotą erekcji Unii jest wydany przez Biskupa dekret erekcyjny.

Zebranie erekcyjne powinno się odbywać pod przewodnictwem Biskupa Diecezjalnego. Jeśli nie może uczestniczyć Pasterz Diecezji, wówczas winien wydelegować Biskupa Pomocniczego lub innego delegata. W czasie zebrania erekcyjnego winny być uwzględnione następujące działania:

- odczytanie aktu erekcyjnego,
- odczytanie dokumentu nominacji na Dyrektora Diecezjalnego,
- obranie siedziby Stowarzyszenia i patrona (świętego lub błogosławionego),
- wybór zastępcy Dyrektora,
- wybór sekretarza i moderatorów rejonowych.

Mianowany przez Biskupa Diecezjalnego Dyrektor Unii przesyła odpis dekretu erekcyjnego Unii do Dyrektora Krajowego. Obowiązkiem Dyrektora Krajowego jest powiadomić Dyрекcję Międzynarodową o powstaniu nowej Wspólnoty Unii Kapłańskiej w kraju.

2) Przygotowanie kandydatów i przyjmowanie do Unii Kapłańskiej po dekrete erekcyjnym

Szczególna rola Stowarzyszenia Unii Kapłańskiej w formacji ascetycznej i pastorałnej kapłanów diecezjalnych winna skłaniać członków do zapraszania na spotkania formacyjne Stowarzyszenia kapłanów pragnących pogłębienia życia modlitwy, gorliwości pasterskiej i ducha wspólnoty. Zgłaszającym się kandydatom do Unii Moderator Rejonowy lub Dyrektor Diecezjalny daje „Deklarację” do podpisania, a samego kandydata wpisuje do specjalnej księgi Unii. Do istotnych warunków półrocznej próby należy:

- sumienne realizowanie ćwiczeń duchownych kapłańskich wyliczonych w „autopedagogice kapłańskiej”,
- przedstawianie co miesiąc do wglądu spowiednikowi stałemu wypełnionej z poprzedniego miesiąca kartki „autopedagogiki”,
- uczestnictwo w spotkaniach modlitewno-formacyjnych członków Unii.

Po półrocznej próbie zgodę na wstąpienie do Stowarzyszenia Unii wyraża Dyrektor Diecezjalny po zasięgnięciu rady Wicedyrektora Diecezjalnego, Sekretarza i Moderatorów Rejonowych.

Akt przyjęcia nowego członka do Unii powinien odbywać się uroczyście. Najlepiej, gdy dokonuje się tego aktu w ramach ogólnodiecezjalnego spotkania kapłanów Unii lub w czasie więk-

szego zjazdu kapłanów. Szczegółowy program podany został w poprzednim paragrafie.

Może również dokonać się akt przyjęcia indywidualnie przez podpisanie formularza „Przyrzeczenia stałości” i powiadomienie Dyrektora Diecezjalnego o tym fakcie, oczywiście po uprzednim wyrażeniu zgody przez tegoż Dyrektora na wstąpienie do Stowarzyszenia.

3) Założenie i działalność Seminaryjnej Sekcji Unii Apostolskiej Kapłanów Najświętszego Serca Pana Jezusa

W Seminariach Diecezjalnych Wyższych można zakładać Sekcje Seminaryjne Unii Apostolskiej Kleru dla alumnów piątego i szóstego roku studiów. Inicjatywa w tej dziedzinie należy przede wszystkim do Ojców Duchownych Seminarium. Zanim Ojcowie Duchowni przystąpią do erygowania Sekcji Seminaryjnej Unii Apostolskiej, winni uzyskać zgodę Biskupa Diecezjalnego i Rektora.

Ojcowie Duchowni Diecezjalni winni być sami członkami Unii Apostolskiej lub przynajmniej dobrze znać duchowość tego Stowarzyszenia. W ramach konferencji, zwłaszcza dotyczących samowychowania, troski o jedność Kościoła oraz ciągłego rozbudzania gorliwości pasterskiej, winni Ojcowie Duchowni alumnów starszych roczników ukazywać Unię Kapłańską jako jeden z bardzo pomocnych środków do rozbudzania i rozwoju duchowości kapłańskiej oraz prawdziwej jedności sakramentalnej w kapłaństwie.

Zgłaszających się kandydatów do Unii Ojciec Duchowny winien zapisać w specjalnej księdze i dać im do podpisania formularz z „Deklaracją”.

Obowiązkiem kandydatów alumnów jest:

- prowadzenie samowychowania przez wypełnianie sumienne i szczerze formularza „autopedagogiki”,
- odmawianie modlitwy Stowarzyszenia,
- oddawanie co miesiąc Ojcu Duchownemu wypełnionej kartki „autopedagogiki”.

Po rocznym okresie próby alumni mogą podpisać „Przyrzeczenie stałości”. Wskazaniem jest jednak, by formularz „Przyrzeczenia stałości” podpisywali dopiero jako diakoni. Należy jednak poinformować alumnów, że podpisane „Przyrzeczenie” staje się definitywne dopiero po święceniach kapłańskich. Dlatego każdy diakon, który pragnie należeć do Unii Kapłańskiej, winien po święceniach kapłańskich odnowić indywidualnie członkostwo Unii i powiadomić o tym Dyrektora Diecezjalnego.

Jeśli Ojciec Duchowny nie jest Dyrektorem Diecezjalnym Unii, wówczas będzie się starał skierować seminaryjnych członków Unii do Dyrekcji Diecezjalnej, podając również nazwiska Neoprezbiterów Unionistów.

Bp P. Socha

3. Główne praktyki Unii Apostolskiej Kleru

- 1) Samowychowanie przez rachunek sumienia codzienny przy

pomocy kartki „autopedagogiki kapłańskiej”

Praktyka ta czasem budzi u kapłanów opory. Jednak prowadzona systematycznie pomaga:

- kształtować osobowość,
- wyrabiać panowanie nad sobą,
- prowadzić stałą samokontrolę wypełniania obowiązków kapłańskich,
- ćwiczyć się w cnotach kapłańskich: pokorze, posłuszeństwie, umartwieniu, wytrwałości,
- pogłębić zamiłowanie do ładu i porządku,
- zachować ciągłość kierownictwa duchowego,
- robić systematycznie rachunek sumienia,
- jak każdy rachunek sumienia szczerze i systematycznie robiony przed Krzyżem Zbawiciela, pomaga żyć w prawdzie i wyzwala ze złudzeń, że wszystko jest dobrze.

2) Modlitwa za kapłanów

Kapłanowi diecezjalnemu grozi samotność. Modlitwa za kapłanów winna łączyć kapłana z braćmi w jedności sakramentalnej.

3) Spotkania kapłańskie modlitewne.

Wspólna modlitwa, zwłaszcza liturgii godzin, przy okazji różnych spotkań kapłańskich to jeden z istotnych czynników, który zespała w jedno z Chrystusem, a w Chrystusie — między kapłanami. Wielką rolę odgrywa również w budzeniu ducha jedności kapłańskiej dobrze przygotowana i pobożnie sprawowana Msza św. koncelebrowana.

4. Dni skupienia miesięczne

Każdy kapłan, a zwłaszcza członek Unii, winien szukać ciszy i skupienia, by przemodlić pewne tematy. Dlatego w diecezjach winny być domy rekolekcyjne przede wszystkim odwiedzane przez kapłanów unionistów. Raz w miesiącu przynajmniej jeden wolny dzień powinien każdy kapłan unionista przeznaczyć na dzień skupienia w domu rekolekcyjnym diecezjalnym lub w klasztorze. Tematykę podsuwa czasopismo „Notitiae”, ale można dobrać sobie taką tematykę, jakiej w danej sytuacji potrzebuje dusza kapłana. Dzień skupienia winien być wykorzystany zwłaszcza na adorację Najświętszego Sakramentu i na skorzystanie z sakramentu Miłosierdzia Bożego.

5. Spotkania ogólnodiecezjalne lub rejonowe

Biskup Diecezjalny lub Biskup Pomocniczy winni przewodniczyć spotkaniom kapłanów Unionistów. Podstawą bowiem duchowości kapłanów unionistów jest jedność z Biskupem. Spotkania modlitewno-formacyjne ogólnodiecezjalne powinny się odbywać kilka razy w roku.

6. Udział w rekolekcjach kapłańskich dla kapłanów Unii

Kapłani Unii mają obowiązek uczestniczyć każdego roku w czterodniowych rekolekcjach kapłańskich. Rekolekcje te cechuje głęboki duch modlitwy i autentyczne skupienie ducha.

VI. FORMULARZE

1. Modlitwa codzienna Unii Apostolskiej

Panie Jezu, mimo naszej niegodności powołałeś nas do świętej służby dla Twego ludu. Ożywieni gorącym pragnieniem służenia Tobie, usilnie Cię prosimy, udziel nam wytrwania w naszych postanowieniach i każdego dnia wpajaj w nas obficie ducha naszego powołania:

ducha wiary i czystości,
posłuszeństwa i pokory,
ducha umartwienia i ubóstwa,
pogardy świata i wyrzeczenia,
ducha gorliwości pasterskiej
i szczerzej pobożności,
nade wszystko jednak ducha miłości,

abyś Ty, o Chryste, został w nas ukształtowany i aby każdy z nas mógł powiedzieć: Żyję ja, już nie ja, żyje we mnie Chrystus.

O łaskawa, o miłościwa, słodka Maryjo Dziewico, wspomagaj nas w urzeczywistnieniu tego rodzaju apostolskiego życia do dnia, w którym z Tobą zażywać będziemy chwały niebieskiej.

Święci Aniołowie Stróżowie, święty Józefie, proście Boskie Serce Pana Jezusa, byśmy z wszystkimi kapłanami świata tworzyli Unię prawdziwie Apostolską, coraz więcej żywotną i promieniującą. Amen.

*Święty Piusie X, Protektorze Unii Apostolskiej,
módl się za nami!*

Święty Janie Maria, módl się za nami!

Święty Janie Kanty, módl się za nami!

2. Autopedagogika kapłańska

Wszystko na cześć Najświętszego Serca Jezusowego przez Niepokalane Serce Maryi!

Wstanie o oznaczonej godz.

Przygotowanie do Mszy św.

Dziękczynienie po Mszy św.

Rozmyślanie

Modlitwa za współbraci

Rachunek sumienia ogólny

Rachunek sumienia szczegół.

Litur. Godzin. w odp. czasie

Czytanie Pisma Świętego

Czytanie duchowne

Studium

Nawiedzenie Najśw. Sakram.

Różaniec

Sprawy materialne

Wystarczający sen

Spowiedź św. (w którym dniu)

Skupienie miesięczne

3. DEKLARACJA

Zgłaszam moje pragnienie wstąpienia do Stowarzyszenia Kapłanów Unii Apostolskiej Kleru Najświętszego Serca Pana Jezusa.

Datę podpisania niniejszej Deklaracji proszę uważać za dzień rozpoczęcia mojego przygotowania do wejścia na stałe do wyżej wspomnianej Wspólnoty. Zobowiązuję się od dnia dzisiejszego spełniać obowiązki członkowskie Unii Apostolskiej Kleru.

.....

..... dnia..... 19.....

Mój adres:

.....

4. PRZYRZECZENIE STAŁOŚCI

(PROMISSIO STABILITATIS)

Ja
w obliczu Boga w Trójcy Świętej Jedynego, po
zapoznaniu się ze Statutami Unii Apostolskiej
Kleru, przystępuję dobrowolnie do wyżej wspo-
mnianego Stowarzyszenia Kapłanów i z całego
serca siebie samego Bogu oddaję i ofiaruję.

Ufając Sercu Jezusa, przez Niepokalane Serce
Maryi, przyrzekam zachowywać wiernie wyżej
wspomniane Statuty Unii.

.....
(podpis)

..... dnia..... 19.....

.....
(Dyrektor Diecezjalny UAK)